

Jessica Clare

De maagd en de miljonair

Deel 1 van de *Miljonairs en bruidsmeisjes*-serie

ISBN 978-90-225-8073-8
ISBN 978-94-023-0907-2 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Billionaire and the Virgin (Billionaires and Bridesmaids, #1)*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Baqup

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2015 Jessica Clare

© Nederlandse vertaling 2017 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Marjorie Ivarsson trok de strik op haar billen recht, strekte haar hals en probeerde in de spiegel naar de achterkant van haar jurk te kijken. ‘Hoe ziet dit eruit?’

‘Verschrikkelijk,’ zei de roodharige naast haar, gekleed in een soortgelijke jurk. ‘We lijken meer op cupcakes dan op bruidsmeisjes.’

‘Vinden jullie de jurken echt lelijk?’ vroeg Brontë, in haar handen wrijvend, terwijl de vrouwen hun spiegelbeeld bestudeerden.

‘Helemaal niet,’ zei Audrey, die Marjorie kende als de vriendelijke hoogzwangere. Audrey stootte haar zus, de niet zo vriendelijke roodharige naast haar, aan. ‘Ik vind deze jurken prachtig. En dat vind jij ook.’

‘Nee, dat vind ik niet.’

Ze stootte haar zus weer aan en draaide zich naar Marjorie. ‘Wat vind jij van de jurk, Mar?’ Haar ogen probeerden een hint over te brengen, maar de andere vrouw begreep het niet.

‘Ik vind hem prachtig,’ loog Marjorie en ze lachte breed uit naar Brontë. De waarheid was dat al dat rood en wit

haar deed lijken op een vuurtoren met een strik, maar Brontë had zich veel moeite getroost om deze jurken uit te zoeken en ze had alles betaald. Hoe kon Marjorie dan in hemelsnaam klagen? Ze had het prijskaartje van de jurken gezien. Blijkbaar waren ze op maat gemaakt door een modeontwerper en de prijs van slechts één jurk was al meer dan Marjorie in maanden verdiende. Brontë spendeerde veel geld aan haar bruiloft en Marjorie wilde niet degene zijn die moeilijk deed.

Dus ze trok de strik op haar billen nog een keer recht en knikte. 'Hij is prachtig. Ik voel me net een prinses.'

Brontë glimlachte opgelucht.

'O, wat kun jij goed liegen,' begon Gretchen, waarna ze weer werd aangestoten door de zwangere vrouw.

'Ik denk dat mijn jurk aan beide zijden iets moet worden uitgelegd,' zei Audrey terwijl ze de naaister wenkte. 'Mijn heupen blijven maar uitdijen.'

Er kwam een vrouw aangerend met spelden in haar mond en ze knielde bij Audrey neer. Marjorie staarde naar Brontës bruidsmeisjes. Ze zag zichzelf, een blonde Noord-Europese van één meter vijftientig. Daarnaast stond Gretchen, een kleinere vrouw met rondere vormen en felrood haar dat bijna vloekte met haar jurk. Zij was het eerste bruidsmeisje, dus haar jurk in zeemeerminsnit was meer wit dan rood. Daarnaast Gretchens zus Audrey, een bleke, sproeterige, roodharige die hoogzwanger was. En in de hoek, hen keurend alsof het haar eigen bruiloft was, zat een blonde met kroeshaar, genaamd Maylee. Ze werd op dit moment in haar bruidsmeisjesjurk gehesen. Zij was blijkbaar op het laatste moment nog toegevoegd aan de

bruiloft waardoor haar jurk op het laatste nippertje op maat moest worden gemaakt.

Gretchen was druk in de weer met de zwiepende tule die met een rood lint om haar knieën zat gebonden. 'Mijn bruiloft zal in zwart en wit zijn, ik zweer het je, want dit gedoe is belache...'

'Waarom heb je ervoor gekozen om de bruiloft op deze locatie te houden, Bron?' Marjorie onderbrak haar om de vrede te bewaren. Ze was enigszins geïrriteerd dat Gretchen zo luid haar mening gaf over de jurken en probeerde van onderwerp te veranderen.

Brontë keek naar Mar en ze leek weer enigszins haar oude zelf. 'Hier heb ik Logan ontmoet, weet je nog? We kwamen hier vast te zitten toen ik die reis bij de radio won en we overvallen werden door een orkaan.' Ze pakte Maylees handen en hielp haar overeind, terwijl een andere kleermaker zich over de zomen ontfermde. 'Logan kocht het eiland en besloot het hotel te renoveren. Hij heeft de werklui aangespoord om het deze week af te hebben zodat we hier kunnen trouwen. Is dat niet lief?'

'Lief,' herhaalde Marjorie terwijl ze het diepe decolleté van de halslijn verstelde. De waarheid was dat ze gestopt was met luisteren op het moment dat Brontë zei 'kocht het eiland'. Mar vond het nog steeds raar dat de eigenzinnige, filosofie citerende Brontë met een miljardair had gedatet en dat ze nu gingen trouwen. Zij zag Brontë nog altijd als serverster, net als zichzelf. Ze hadden de afgelopen twee jaar beiden bij een jarenvijftigrestaurant in Kansas City gewerkt... in elk geval totdat Brontë naar New York verhuisde om bij Logan te kunnen zijn. Het leek wel een

sprookje... of een film, afhankelijk van wat je voorkeur was. In elk geval leek het niet iets wat gewone mensen zou overkomen. 'Je hebt echt geluk, Brontë. Ik hoop ooit net zo'n geweldige man als Logan tegen te komen.'

'Hoop is een slapeloze droom,' zei Brontë met een lieflijke glimlach. 'Aristoteles.'

Gretchen snoof, waarna ze weer op haar vingers werd getikt door haar zus.

'Brontë, enorm bedankt dat je alles voor ons hebt betaald zodat we hier allemaal bij je kunnen zijn,' zei Maylee dankbaar en ze liep naar voren om naast de andere bruidsmisjes te gaan staan. 'Kijk ons nu eens. We zien er allemaal prachtig uit, of niet soms?' Ze sloeg vriendelijk een arm om Marjories middel en keek naar haar op. 'Als een stel rozen die zich klaarmaken voor de parade.'

'We zijn meer de wagens in de parade, Maylee,' zei Gretchen droog. 'Wat, nu je het zegt...'

Marjorie giechelde en ze slaagde er niet in het geluid achter haar hand te smoren.

'Dus wie missen we nog?' vroeg Audrey die aan het tellen was. 'Ik weet dat Jonathan en Cade ook bruidsjonkers zijn, toch? Er zijn dus vijf bruidsjonkers en ik tel hier maar vier bruidsmisjes. Waar is Jonathans vriendin? Hoe heet ze ook alweer?'

'Violet,' reageerde Brontë. 'En ik heb haar gevraagd een rol te spelen in de bruiloft. Ze heeft de uitnodiging echter afgeslagen, omdat we elkaar eigenlijk niet zo goed kennen. Logan wilde dat ik haar als bruidsmisje zou vragen om Jonathan een plezier te doen, maar Violet drong erop aan alleen als gast te komen.' Ze liep naar voren en herschikte

de kanten band onder Marjories buste. 'Zit dit nu scheef? Maar goed, Angie komt met het vliegtuig, want haar kind moest vandaag naar de kaakchirurg. Ze komt dus morgen pas.'

Marjorie lachte bescheiden naar Brontë. Ze zou zich veel beter voelen als Angie hier zou zijn. Zij, Brontë en Angie hadden alle drie als serveerster bij het restaurant gewerkt (samen met Sharon, maar niemand vond Sharon leuk). Angie was in de veertig, moederlijk, en heel prettig gezelschap. Ze gingen vaak samen naar de bingo.

Gretchen gaf Marjorie een duwtje. 'Heb je al een leuke date voor de bruiloft? Neem je een man mee in de hoop dat hij de kousenband vangt?'

'Ik heb inderdaad een date,' zei Marjorie. 'Zijn naam is Dewey. Ik heb hem bij het sjoelen leren kennen.'

'Dewey? Dat klinkt bejaard.'

'Ik geloof dat hij ergens in de tachtig is,' zei Marjorie met een grijns. 'Een heel lieve man.'

'Ah, ik snap het al.' Gretchen gaf Marjorie een overdreven knipoog. 'Suikeroom, of niet?'

'Wat? Nee! Dewey is gewoon aardig. Hij is nu op vakantie, omdat zijn vrouw onlangs is overleden en hij een beetje afleiding nodig had. Hij leek zo eenzaam, dus ik heb hem gevraagd om met me mee te gaan naar de bruiloft. Niet meer dan dat. Het is een lieve man.'

'Laat haar toch met rust, Gretchen,' zei Brontë die zich in het gesprek mengde. 'Marjorie vindt altijd wel ergens een lieve, oude man om te aanbidden.' Brontë schonk haar een speculatieve blik. 'Ik denk dat ik haar nog nooit met iemand jonger dan zeventig heb gezien.'

Brontë kende haar goed. Marjorie moest erom lachen. 'Ik ben blijkbaar voorspelbaar. Ik heb gewoon... weet je... meer gemeen met mannen als Dewey dan met de meeste mensen.'

Dat was waar. Ze ging niet echt 'uit' met oudere mannen. Ze vond het gewoon leuk om bingo met ze te spelen en te sjoelen, naar breiclubjes te gaan en ze deed zo veel mogelijk vrijwilligerswerk in het bejaardenhuis. Haar ouders waren overleden toen ze nog heel jong was, dus ze was door haar grootouders opgevoed. Marjorie was opgegroeid met quilten en wecken, *The Price is Right* kijken, en ze verkeerde eigenlijk altijd in het gezelschap van mensen die vier keer zo oud waren als zij. En dat was eigenlijk nooit veranderd. Zelfs toen ze vierentwintig was voelde ze zich meer op haar gemak bij mensen die in de tachtig waren dan bij mensen van in de twintig. Mensen van haar eigen leeftijd gingen op zaterdagochtend nooit even lekker ontspannen zitten met een kop koffie en een kruiswoordpuzzel. Ze zaten nooit gewoon even te kletsen. In plaats daarvan maakten ze foto's van zichzelf, werden dronken en feestten de hele nacht door.

Dat was gewoon niets voor Marjorie. Ze was ouderwets. Het lichaam van een (heel slungelige) vierentwintigjarige, maar de ziel van een bejaarde.

Haar lengte was ook iets waar oudere mensen nooit moeilijk over deden – Marjorie was heel lang. Met haar één meter vijfentachtig was ze langer dan iedere andere vrouw en de meeste mannen. Niemand wilde uit met iemand die zo lang was en de meeste vrouwen keken naar haar alsof ze een of andere bezienswaardigheid was. Maar

haar grootouders niet. Door hen voelde ze zich altijd mooi, ondanks haar lengte.

Dus ja, behalve Brontë woonde de rest van Marjories vrienden in bejaardenhuizen.

‘Nou, ik denk dat we genoeg gepast hebben,’ zei Brontë toen de kleermakers klaar waren met het opmeten. ‘Doe allemaal je jurk uit. Geniet lekker van de dag en dan zie ik jullie vanavond op het prevrijgezellenfeest!’

Maylee giechelde en Gretchen gaf iedereen een high five. Audrey streek over haar opbollende buik. ‘Ik denk zo- maar dat ik mag rijden.’

Ze gleden voorzichtig uit de op maat gemaakte jurken en trokken hun eigen kleding weer aan. Marjorie had voor de zekerheid haar zwemkleding meegenomen en trok haar rood met wit gestippelde zwempak aan, sloeg een sa- rong om haar middel en propte haar kleren in een tas.

Het was een prachtige dag voor een wandeling op het strand en ze had toch nog een paar uur de tijd voordat het sjoelen weer begon.